

341) a jest přípustná z důvodu nedostatku formálních náležitostí co do postupu a výroku smluvčího soudu v § 46 honebního zákona pro Čechy předepsaných. Co se toho týče, ukládá § 46 hon. zák. vrchnímu rozsudímu, by na žalobu o náhradu škody vyzval strany, by jmenovaly důvěrníky, dále ukládá smluvčímu soudu, by jednal o narovnání, rozumí se se stranami a jest nepochybně, že výrok smluvčího soudu může se týkati jen stran. Než lesní úřad a správa velkostatku jako pouhé správní orgány, které nejsou ani fysickou ani právnickou osobou, nemohou býti stranou, s níž lze jednati, ji vyzývati a ji odsouditi. Smluvčí soud, jednav s lesním úřadem a se správou velkostatku, pokud se týče maje je za strany a vydav výrok proti nim jako straně, nezachoval se tudíž podle § 46 hon. zákona, neboť vlastně se »stranou« nejednal ani žádnou »stranu« neodsoudil a zrušovací stížnost proti nálezu smluvčího soudu byla přípustná, pokud se týče jest opodstatněná. První soud vyhověl stížnosti právem a bylo na dovolací rekurs usnesení rekursního soudu změnit, jak se stalo.

Čís. 9875.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Vládním nařízením ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n., jímž u zaměstnanců čsl. státních drah byl proveden platový zákon, nebylo nic změněno na soukromoprávní povaze jejich služebního poměru.

O soukromoprávních nárocích zaměstnanců čsl. státních drah, odvozovaných z nesprávné úpravy služebních příjmů podle nařízení ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n., rozhodují postupem stolic úřady správní a zaměstnanec nemůže se dovolávati nápravy pořadem soudním, dokud nevyčerpal opravné prostředky správní (§ 105 ústavní listiny a zákon čís. Sb. z. a n. 217/1925).

Dokud se nedostalo zaměstnanci vyřízení ministerstva železnic o jeho rekursu, jest jeho žaloba, domáhající se služebních příjmů, předčasná. V takovém případě jest předčasná i jeho žaloba, domáhající se přiznání úředního titulu.

Nesprávnou výměrou jest rozuměti nejen vadný číselný výpočet příjmů, nýbrž i použití nesprávné základny.

Úřední titul jest nerozlučně sloučen s určitým služebním místem a na jeho propůjčení přímo závislý.

(Rozh. ze dne 2. května 1930, Rv I 1164/29).

Žalobce byl dne 1. července 1919 jmenován úředníkem ve statu III a). Od roku 1923 byl povýšen do VII. služební třídy statu III a měl titul vrchního oficiála státních drah. Výměrem ředitelství státních drah ze dne 5. listopadu 1927 byl žalobce vyrozuměn o nové upravě svého služebního o platového poměru podle zákona čís. 103/1926 sb. z. a n. pokud se týče vlád. nařízení čís. 15/1927 sb. z. a n.; při té úpravě nezařazen do nové služební třídy II se služebními požitky této třídy a ne-

udělen mu titul vrchního adjunkta státních drah, nýbrž přeřazen do 7. stupně služného I platové stupnice s činovným I. plat stupnice skupina C (§§ 29. 30 vl. nař. čís. 15/1927 sbírky) jako gážista mimo služební třídu. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na československém eráru, by byl žalovaný uznán povinným zařaditi žalobce s platností od 1. ledna 1926 do kategorie úředníků provozních a administrativních, jak byla nařízena vládním nařízením čís. 15 Sb. z. a n. z r. 1927 ve služební třídě II., dále přiznati a uděliti žalobci titul »vrchní adjunkt státních drah« a doplatiti mu do 1. června 1928 na služebních požitcích 2.100 Kč. Procesní soud první stolice žalobu pro tentokrát zamítl, odvolací soud k žalobcovu odvolání napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobcův služební poměr má povahu soukromoprávní, na níž nebylo nic změněno ani vládním nařízením ze dne 5. března 1927 čís. 15 sb. z. a n., což se výslovně v § 1 odst. (4) zdůrazňuje. I žalobní nároky odvozené z tohoto služebního poměru jsou soukromoprávní, o nichž podle § 1 j. n. bylo by rozhodovati řádným soudům, není-li zvláštním zákonem rozhodování přikázáno jinému úřadu. Bylo proto především řešiti tuto otázku. Ustanovením § 210 plat. zákona ze dne 24. června 1926 čís. 103 sb. z. a n. bylo vládě uloženo, by provedla úpravu platových a služebních poměrů zaměstnanců v podnicích státních nebo státem spravovaných vládním nařízením podle zásad, na nichž jest vybudován tento zákon, což u zaměstnanců čsl. státních drah bylo provedeno vládním nařízením ze dne 5. března 1927 čís. 15 sb. z. a n., jímž však, jak již vzpomenuto, nebylo nic změněno na soukromoprávní povaze jejich služebního poměru. V § 70 vládního nařízení byla doslovně převzata ustanovení odstavců (1)—(9) § 151 platového zákona a byly tedy i pro tento soukromoprávní služební poměr zaměstnanců čsl. státních drah stanoveny stejné zásady, jež podle § 151 platového zákona platí pro zaměstnance státní, zejména i zvláštní předpisy o opravných prostředcích a o instančním postupu při rozhodování o nárocích zaměstnanců, týkajících se nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů. Nesprávnou výměrou jest rozuměti nejen vadný číselný výpočet příjmů, nýbrž i použití nesprávné základny, t. j. nesprávného, ať skutkového nebo právního podkladu při vyměření služebních příjmů. Žalobní nárok jest vybudován právě na tom, že při provedení úpravy platové podle vládního nařízení čís. 15/1927 nebyly žalobci služební příjmy vyměřeny podle II. služební třídy skupiny úředníků provozních a administrativních (§ 2 odst. (3) vl. nař. čís. 15/1927), na niž prý má zákonný nárok. Rozhodují-li však podle uvedených předpisů (§ 210 plat. zák. a § 70 vl. nař. čís. 15/1927) o soukromoprávních nárocích zaměstnanců čsl. státních drah, odvozovaných z nesprávné úpravy (výměry) služebních příjmů podle vládního nařízení čís. 15/1927 postupem in-

stančím úřady správní (srov. § 151 plat. zákona a § 70 vl. nař. čís. 15/1927 a Vážný: O ústrojích a příslušnosti soudů str. 280 a násl.), nemůže se žalobce dovolávat nápravy pořadem soudním, dokud nevyčerpal opravné prostředky pořadem správním (§ 105 úst. listiny a § 1 zákona ze dne 15. října 1925 čís. 217 sb. z. a n.). Podle § 3 zákona čís. 217/1925 jest připojení k žalobě též rozhodnutí správního úřadu, jehož předmětem jest žalobní nárok. Než podle tvrzení žaloby podal žalobce proti platové úpravě z moci úřední ředitelstvím čsl. státních drah podle vl. nař. čís. 15/1927 provedené a výměrem ze dne 5. listopadu 1927 čís. 11/441 a) I mu oznámené, stížnost k ministerstvu železnic, v níž se domáhá právě týchž nároků, jako žalobou — totiž zařazení do služební třídy II. skupiny úředníků provozních a administrativních a s tím spojených služebních požitků a příslušného ke II. třídě úředního titulu. Stížnost jeho byla pro kolkovou závadu úřadem odložena, avšak dosud se mu nedostalo vyrozumění o způsobu vyřízení, jak zjistil odvolací soud, takže nemá dosud průkazu o tom, zda ministerstvo železnic odmítlo konečně věcné vyřízení jeho opravného prostředku, či zda se jím snad bude ještě zabývat, bude-li kolková závada opravného prostředku napravena. Dokud však žalobce nemá ono vyřízení, které podle § 3 zák. čís. 217/1925 sb. z. a n. již k žalobě mělo býti připojeno, jest jeho žaloba domáhající se služebních příjmů v ní označených předčasná (§ 1 a § 2 odst. (3) zákona čís. 217/1925 sb. z. a n.), a nebylo ani uvažovati, zda žalobce v řízení správním použil obran (§ 70 odst. (1) vl. nař. čís. 15/1927) a opravných prostředků předepsaných k nápravě nesprávné úpravy služebních příjmů. Pokud jde o žalobcův nárok na přiznání úředního titulu vrchního adjunkta státních drah, přezírá dovolání, že úřední titul jest nerozlučně sloučen s určitým služebním místem a na jeho propůjčení přímo závislý (srov. § 20 odst. (3) vl. nař. čís. 15/1927). Nelze-li dosud pořadem práva rozhodnouti o žalobcově nároku na zařazení a na služební příjmy podle třídy II. skupiny úředníků provozních a administrativních, jak bylo dolíčeno, jest předčasná i jeho žaloba, pokud se domáhá přiznání úředního titulu, této služební skupině příslušejícího.

Čís. 9876.

K přetržení promlčení se vyhledává, by byla žaloba podána u příslušného soudu, nestačí podání žaloby na poštu. Žalobce nepokračoval řádně ve sporu, navrhl-li na nepříslušném soudě, by byla žaloba postoupena příslušnému soudu. Ustanovení § 232 c. ř. s. v doslovu čl. II. čís. 4 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. nelze rozšiřovati na případ, kde nedošlo k odmítnutí žaloby dovolaným soudem, nýbrž kde dovolaný soud dříve, než nastalo zahájení rozepře a než došlo k jednání o žalobě, zaslal žalobu k žalobcovu návrhu jinému soudu, příslušnému podle žalobcových údajů.

(Rozh. ze dne 2. května 1930, Rv I 1700/29).